

Se upp med kärleken!

...en kortnovell av Johan Ridderstolpe - © 2013

Kommissarie Bengt Gustavsson kände sommarvärmens tryck och vindens fläktande där han i för hög fart dundrade fram i det skånska sommarlandskapet. Han körde alltid för fort och ansåg sig i sin fulla rätt att göra det. Rutorna var nere och han kände doften från fälten han susade förbi. Farten var runt 160 och vägen var smal, nästan för smal för möten tänkte Bengt.

När han rundade en tvär kurva i något lägre fart blockerades vägen av en parkerad bil. Bengt tvärbromsade och stannade, bilarnas kylare mötte varandra på tio meters avstånd.

Det blev helt tyst och han insåg att bilen måste vara övergiven. Han klev ur sin bil och tog några steg framåt, sedan tvärstannade han. Under den ena vindrutetorkaren satt ett fotografi, det kunde ha se på avstånd. Han tittade sig omkring, lyssnade, men kunde inte förnimma ett levande väsen. Vinden vajade den höga havren på åkern och ett svepande prasslande ljud kom i vågor, nästan som ljudet från ett hav som leker mot stranden.

Tolv stora steg och Bengt var framme vid bilen. Nu såg han att det inte var ett fotografi utan en hel bunt med foton, tagna med en gammal självframkallande Polaroidkamera. Fotografierna var tagna ungefär från den plats där Bengts bil nu stod och på det första fotot såg Bengt en hel familj stå uppställd framför bilen. Det var fyra personer, en medelålders man och förmodligen hans fru och två döttrar.

De såg glada ut och verkade ropa något mot kameran. Men kvinnan såg förvånad ut och pekade i samma riktning. Bengt kände igen kvinnan som han några år tidigare haft en kort kärleksaffär med. Hon hette Maj men Bengt hade aldrig förstått att hon hade man och barn.

På det andra fotot var glädjen borta, men det var även mannen. Kvar på bilden stod de tre kvinnorna och i deras ansikten återspeglades nu skräck och förtvivlan. Där mannen stått till höger i bild stod nu en pojke i ungefär samma tonårsålder som döttrarna.

Bengt tittade på bilderna och jämförde skuggorna. De var nästan identiska så bilderna hade tagits nära nog samtidigt. Bengt backade mot sin egen bil och såg att skuggorna fortfarande var som på bilderna. Fotografierna måste vara alldeles nytagna tänkte han.

På den tredje bilden saknades kvinnan och kvar stod de tre tonåringarna. Axlarna hade sjunkit ner och blickarna var tomma och vattniga av tårar. Alla tre stödde sig halvsittande mot bilen.

Den fjärde bilden visade bara bilen.

Bengt kände en iskall skräck sprida sig efter ryggen och insåg att han inte borde stå där obehäpnad. Tjänstevapnet låg i bilen men samtidigt som Bengt snabbt övervägde en handlingsplan såg han någon resa sig ur havreåkern fem meter till höger om bilen. Det var en kvinna med ansiktet täckt av blod. Bengt hann tänka på de två döttrarna på fotografierna men avbröts av ett panikslaget skrik från kvinnan. Hon skrek "hjälp" och direkt därefter "se upp" varpå hon höjde handen och pekade mot Bengt.

Sedan hände allt mycket fort. Kvinnans huvud kastades bakåt och Bengt träffades av en oerhörd ljudvåg. Han behövde inte vända sig om för att förstå att ljudet kom från ett hagelgevär som avlossats bara någon meter bakom hans huvud. I ultrarapid såg han kvinnan försvinna ner i havreåkern och kände att han själv föll när knäna vek sig under honom.

Han började vrida på huvudet för att se vem som avlossat skottet när han hörde någon med hes röst viska "var helt stilla". Samtidigt kände han trycket i ryggen från ett hagelgevär.

Bengt var helt stilla.

- Du var väntad, allt du ser här är ditt verk, fortsatte rösten.
- Vem är du? frågade Bengt.
- Det spelar ingen roll, res dig sakta upp och gå mot bilen.

Bengt gick mot bilen med geväret tryckt mot ryggen.

- Stanna, sa rösten.

Trycket från geväret försvann, Bengt hörde ljudet av hanen från geväret spännas varpå världen åter exploderade i en öronbedövande knall. Det svartnade för ögonen och Bengts sista tanke var att livet nu tog slut.

I tidningen dagen därpå stod "Hel familj utplånad i svartsjukedrama, kriminalpolis funnen skadad på platsen för tragedin".